

Կոմիտաս

Մեր ու բեր

Գարուն սերն էր՝
Դալար-օրերում շոգիացաւ սրբոյիս վերայ՝
Ամպեր-ամպեր ծալ ու քաշ:

Կեանքի եռն էր՝
Ամառ-ձորերում ոգեցաւ կրթիս վերայ՝
Լուսին-լուսին հալ ու մաշ:

Աշուն-բերն էր՝
Պըտղիկն էր հոգում ծառերով՝
Սրբոյիս բակին նուշիկ նուշիկ բարդելով:

Այն ձրմեռն էր՝
Ձիւնիկն իր գոգում սարերով՝
Կրթիս տակին ուշիկ-ուշիկ գարթելով: